

17
Спокойни сърца не спохождатъ желанья,
Нито ги залъгватъ надежди:
На другия брягъ те останаха — смъртни
При смъртните земни одежди.

На другия брягъ, де безумно се мята
Живота съ кипежа си мътенъ...
И двой по двой вечерь ний слизаме тука
Да чуеме морския тътенъ.

Да чуемъ морето — то ехо ни носи
Отъ тамъ... Отъ дене отмиляли
Душата ни споменъ облита и кротко
Съ крилото си тихо я гали.

И нощъ ясначела съ хитона си звезденъ
Когато небото заметне,
Отъ нейния дъхъ ошастливени, ний я
Посрещаме съ песни приветни...»

Сърца ^{от малели} ~~неможе~~ въ борби и неволи
Унсе тазъ песенъ незнайна,
И песенъ — и блянъ, посредь върлите бури
Въ душата откърменъ потайно.

Въздишки за щастие въ мъка мечтано
Примами вълшебната песенъ,
Тъй както мушиците плахи примамя
Не ~~приветно~~ слънце на есенъ.

Стояха недвижно те тамо и властенъ
Купнежъ се въ души имъ промъкна...
А дивните сенки на брягъ се възпряха
И тихата песенъ замлъкна.

Самси Одисей, за почивка най-жаденъ,
Измъченъ отъ бурите върли,
Се впусна и грабна желязната котва
И смери на брягъ да я върли.

xv